

denne Fisseredskab har strabet langs med Bunden, er man i hver Sag nødt til at recurrere til et Skjøn af Personer saa sagkyndige, som man kan faae dem, men hvis Skjøn man ofte har ikke ringe Grund til at drage i Tvivl. Derved kommer der Usikkerhed ind i Forholdet, som er i høj Grad bellagelig. Det er derfor, at jeg ogsaa indtrængende vil lægge den høitagtede Indenrigsminister paa Sinde at overveie, hvad der kan gjøres for at faae en Lydeliggjørelse af, hvad der er Ret og hvad ikke i dette Forhold, ved hvilken Leilighed man vel ogsaa bør tage under Overveielse, hvorvidt der er Grund til at gaa videre eller mindre vidt, end man er gaadt.

Berg: Jeg tillader mig at begynde, hvor det ærede Medlem, der nu talte, slap, nemlig ved Fisserandragenderne, og jeg kan da i det Væsentlige med Hensyn til dette Punkt henholde mig til hans Utringer og ligeledes til, hvad den ærede Ordfører udtalte i lignende Retning, idet jeg forøvrigt skal bemærke, at selv om Domstolene vare komne til en ensartet Forklaring — hvad de nok ikke ere komne til — om, hvad der forstaas ved Lovens Udtryk, er dermed ikke givet, at den Forklaring vil blive fulgt i Praxis af de paagældende Fissere, selv om Loven tillader dem at stifte med den Slags Medskaber paa samtlige Jarvande baade i Indfjordene og andre Steder, og at det derfor er et Spørgsmaal, der ganske naturligen — saaledes som den ærede Ordfører har udviklet — trænger til særlig Overveielse og vil ogsaa utvivlsomt faae det ved Udarbejdelsen af Fisseriloven. At der skulde være Grund til at nedsette en særlig Kommission med Hensyn til dette Spørgsmaal, er vel antydnet i Betænkningen; jeg er ikke berettiget til at sige noget Videre mod denne Antydning — inidertid kan jeg ikke tilbageholde den Bemærkning, at et Spørgsmaal af den Natur jo aldeles utvivlsomt maa have været gjort til Gjenstand for den omhyggeligste Overveielse af den Fisserikommission, som har været nedsat i et Par Aar. Til Indstillingspunktet i Nr. 2 vil jeg tillade mig at knytte et Par Bemærkninger som nærmere Forklaring om min Stilling til dette Spørgsmaal. Jeg kan ikke negte, at jeg havde troet, at, da Thinget gik ind paa Finansudvalgets Forslag om at sætte en Regjeringskommission i Stedet for en Kommission, sammensat dels af Rigsdagens Medlemmer og dels af Regjeringen, var Forudsetningen for dette Forslags Vedtagelse den, at man ikke vilde have med denne Sag at gøre, og at navnlig fra mine nærmeste Meningsfællers Side Tanken var den, at man ikke vilde have en lille Finger med i Spillet ved en Foranstaltning, som man ingen Lillid havde til, og at man ikke vilde nedsette en Arbejderkommission til at behandle et Stof, hentet paa den tidligere omhandlede Maade, idet man ikke havde Lillid til Stoffets Paalidelighed. Jeg skal ikke udtale mig

om, hvorvidt jeg i den Henseende har forstaaet det ærede Thing eller Flextallet rigtig, men jeg skal udtale som min egen Opfattelse, at jeg ikke har nogen Lillid til denne Foranstaltning, og at jeg frygter for, at, dersom man knytter nogen Forventning og Forhaabning om Arbejderens Fremme til denne Foranstaltning, ville disse Forventninger og Forhaabninger formentlig i alt Væsentligt blive skuffede og maaske give end mere Stof til Misnoie og til Fremme af enten ubegrundede Onsker eller Standsnig af virkelig heldbringende Forslag i samme Retning, som der alt foreligger. Naar Thinget inidertid har bevilget et Beløb til en saadan Kommission, er det, fordi det i den Henseende ikke yderligere vil staa Regjeringens Onsker i veien, naar denne nu ved Behandlingen af sit Materiale dog var kommen saa vidt i sine Overveielser af denne Sag, at den ønskede denne Foranstaltning, medens dog Thinget paa den anden Side maatte overlade det aldeles til Regjeringens eget Ansvar, hvorledes den vilde sammensætte Kommissionen, og altsaa ogsaa overlade Sagens fremtidige Gang til dens eget Ansvar. Naar man nu gaar ud fra en anden Betragtning og følger Udvalgets Flextal, saa forekommer det mig, at, dersom Regjeringen følger denne Anvisning, og Arbejdet fra Kommissionen kommer til at foreligge maaske i Stumper og Stykker — dette kan blive Tilfældet alligevel — saa kan Regjeringen dog maaske med nogen Ret komme og sige: Ja, Stylden og Ansvaret derfor er ikke alene Kommissionens og Regjeringens, men det er ogsaa Folkethingets, fordi det er Folkethinget, som i alt Fald til en vis Grad har givet os Anvisning til, hvorledes denne Arbejderkommission skulde sammensættes; dette forekommer mig, som sagt, at være i Strid med vor tidligere Stilling i denne Samling, og dette finder jeg ikke heldigt for Folkethinget. Det forekommer mig, at det bedst hælder sin tidligere Stilling til Sagen ved, at vi ganske rolig overlade det til Regjeringen, hvorledes den vil sammensætte denne Kommission, og hvorvidt den vil tage Hensyn til Onsker, som fremsættes fra denne eller hin Side. Jeg skal dernæst bemærke, at, saaledes som Indstillingen nu lyder, saa gaar den ikke ud paa det, som Andragendet gaar ud paa; thi Andragendet omhandler, at det skal være Arbejdere af en vis social og politisk Anskuelse, som skulle have Sæde i Kommissionen, hvorimod Flextallets Henstilling gaar ud paa, at det skal være Arbejdere, eller rettere, at de forskjellige Anskuelser, som næres blandt Arbejderne, skulle være repræsenterede. Der er inidertid et Spørgsmaal, som tidt har været fremme til Overveielse, men ogsaa forekommer her, det er, hvad der for det Første skal forstaas ved Arbejdere, og hvad Betydning vil det have, at man tager Arbejdere, naar de større Sag af dem, som man i snevrere Forstand kalder Arbejdere, ikke føle sig repræsenterede ved de Mænd, eller